

▲ **Παπαχρίστος Ανδρέας**, «Κυκλαδίτικη μορφή I», 1986, μάρμαρο, 50 εκ.

μές, μνημεία, διακοσμητικές και συμβολικές συνδέσεις κ.ά.) κοσμούν δημόσιους χώρους σε διάφορες πόλεις της Ουγγαρίας. Υπήρξε ενεργό μέλος του Εργαστηρίου Νέων Καλλιτεχνών στη Βουδαπέστη (1962-1972) και του Ιδρύματος Τέχνης της Δημοκρατίας του Ουγγρικού Λαού, ενώ είναι μέλος της Ένωσης Ούγγρων Καλλιτεχνών και του ΕΕΤΕ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ: Κατ. α. έ., ΕΠΜΑΣ, κείμ. Δ. Παπαστάμος, L. Bereczky, L. Németh, Z. D. Fehér, Αθήνα 1989 • Κατ. α. έ., Πνακοδήκη Βουδαπέστης, κείμ. K. Bolgár-L. Bereczky, Βουδαπέστη 1991 • Κατ. α. έ., «Titanium», κείμ. Χ. Χρήστου, Αθήνα 1992 • Χ. Παναγιωτόπουλος-Α. Γριμάνη, «Περιπέτεια στη ζωή και την τέχνη» (συνέντευξη), *Ένα*, 5 Αυγ. 1992 • Κατ. α. έ., Παλαιό Αρχαιολογικό Μουσείο-Γενί Τζαμί, κείμ. Κ. Κίλεσοπούλου, Θεσσαλονίκη 1993.

Γ. Μ.

Παπιώτης Θανάσης

Ζωγράφος, αρχιτέκτονας
Λαμία, 1948

Σπούδασε αρχιτεκτονική στο ΑΠΘ. Δάσκαλος του στη ζωγραφική υπήρξαν οι Β. Σίμος και Χ. Λεφάκης. Ζωγραφίζει συστηματικά από το 1978. Στα πρώτα έργα του, ως το 1980, είναι πρόδηλη η πρόθεση να μορφοποιηθούν σε πειστική εικονογραφία κοινωνικά βιώματα με έντονα κριτικό βλέμμα. Αργότερα, επεξεργάζεται με ιδιαίτερη φροντίδα τα εκφραστικά του μέσα, διευρύνοντας έτσι σημαντικά τις προοπτικές του. Τα έργα της δεκαετίας του '80 γίνονται πιο «ζωγραφικά», και από τεχνική άποψη πιο σύνθετα. Η προσήλωσή του κάθε φορά σε ένα θέμα που προσπαθεί να εξαντλήσει είναι χαρακτηριστική τής πρόθεσής του να αναζητά συνεχώς τα όριά του. Η σειρά με το θέμα τής καθιστής γυναίκας είναι από τις χαρακτηριστικές αυτής της περιόδου, με την

απαλότητα των όγκων, τη διαφάνεια των χρωμάτων, την οργάνωση, σχεδόν αποκλειστικά, με καμπυλόμορφα μοτίβα και τη συμβολική όσο και ελεγχόμενη χρήση τής παραμόρφωσης που δίνει στις μορφές ένα χαρακτήρα θεοτήτων της γονιμότητας.

Προς το 1985 δίνει τα ζωγραφικά κολλάζ, που αποτελούν φόρο τιμής όχι μόνο στη γυναίκα, ευνοούμενο θέμα του, αλλά και συνδέτουν ένα πανόραμα των μορφικών του προτύπων: μορφές που «αντιγράφει» από τη βυζαντινή τέχνη, το Rubens και το Vermeer αλλά και τις φωτογραφίες του Σ. Μελετζή. Τα ειδικά ενδιαφέροντα για το αντικείμενό του τον κατευδύνουν από νωρίς στην αναζήτηση των ιδιοτήτων του φωτός και της δυνατότητάς του να μεταγράφεται ως εντύπωση μέσα από ένα υλικό, όπως το χρώμα. Οι πειραματισμοί του με το υλικό τον οδήγησαν σε όλο και τολμηρότερες χρήσεις του μέχρι τα έργα μετά το 1990, στα οποία ο δισδιάστατος χώρος της ζωγραφικής συμβάλλεται με τον τρισδιάστατο που δημιουργούν τα πραγματικά αντικείμενα στο εικαστικό του πεδίο. Τυπικά έργα της περιόδου μπορούν να θεωρηθούν τα επιτοίχια τρισδιάστατα της σειράς *Στην πλατεία*, σειρά που υπερβαίνει την απλή αστική τοπιογραφία, και προχωρεί στη χαρτογράφηση της σχέσης του ιδιωτικού χώρου με το δημόσιο. Οι κατασκευές αυτές εντάσσονται στην ευρωπαϊκή παράδοση της τέχνης τής συναρμογής (assemblage), χωρίς όμως να απαλλοτριώνουν το προσωπικό του ύφος ή να αλλοιώνουν τον πολυσημάντο χαρακτήρα των μορφών του. Υπάρχει το στοιχείο τής κίνησης, του ήχου, της ποιητικής γραφής μέσα από τμήματά τους με αποσπάσματα αγαπημένων του ποιημάτων ή δικά του «κείμενα», κωδικοποιημένες συρραφές εννοιών που ξετυλίγονται σε σχήματα σπείρας («αριθμοκουβάρια», όπως τα ονομάζει ο ίδιος). Τα τελευταία χρόνια το ενδιαφέρον του απλώθηκε στην «κινηματογραφική» εικονογραφία των κόμικς.

Έχει παρουσιάσει το έργο του σε ατομικές («Τετρακόπτα», Θεσσαλονίκη, 1986 • «Αίδουσα Ομίλου Φίλων Θεάτρου», Λαμία, 1988 • Βαφοπούλειο Π.Κ., Θεσσαλονίκη, 1994) και ομαδικές εκθέσεις. Παράλληλα, από το 1975, διδάσκει σχέδιο, χρώμα και σύνθεση σε υποψηφίους για την ανώτατη εκπαίδευση.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ: Α. Κωτίδης, «Η ζωγραφική του Θανάση Παπιώτη», εφ. Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονίκη, 31 Ιαν. 1986 • Ν. Μπακόλας, εφ. Μακεδονία, Θεσσαλονίκη, 19 Φεβρ. 1986 • Α. Κωτίδης, «Η επιμονή της μνήμης», *Όμιλος Φίλων Θεάτρου Λαμίας*, Λαμία, Δεκ. 1987 • Π. Πολυμέρου, «Κριτική παρουσίαση της έκθεσης ζωγραφικής του Θανάση Παπιώτη», εφ. *Λαμιακός Τύπος*, Λαμία, 6 Ιαν. 1988 • Κατ. α. έ., Βαφοπούλειο Π.Κ., κείμ. Α. Κωτίδης, Θεσσαλονίκη 1994.

Α. Κ.

► **Παπιώτης Θανάσης**, «Γαμήλιο παραμύδι θλιμμένο κι ένα μικρό φιλί στην ομίχλη», 1992-1993, μικτή τεχνική, 80x45 εκ.

Παπούλα Λίλα

Ζωγράφος
Αθήνα, 1955

Μαθήτευσε αρχικά κοντά στο ζωγράφο Δ. Κοντό (1972-1974) και στη συνέχεια παρακολούθησε μαθήματα ζωγραφικής στη St Martin's School of Art (1974-1976) στο Λονδίνο. Μετά την επιστροφή της στην Ελλάδα, σπούδασε στην ΑΣΚΤ (1976-1983) –στο διάστημα 1977-1978 έζησε και εργάστηκε στο Παρίσι–, με δάσκαλους τους Δ. Μυταρά, Γ. Μαυροϊδη και Ν. Κεσσανλή.

Η ζωγραφική της διακρίνεται για τις αφαιρετικές τάσεις, την εκφραστική δύναμη των χρωμάτων και τον εξπρεσιονιστικό χαρακτήρα του συνόλου. Τα θέματά της, ανδρώπινες μορφές, εσωτερικοί χώροι, νεκρές φύσεις, αποτελούν προσπάθειες μορφοποίησης ψυχολογικών καταστάσεων, όπου η μνήμη παίζει τον καθοριστικό ρόλο.

Έχει παρουσιάσει το έργο της σε ατομικές («Νέες Μορφές», 1987 • Εταιρεία Ηπειρωτικών Μελετών, Γιάννενα, 1988 • «Κρεωνίδης», 1991, 1995, 1998 • «Αμυμώνη», Γιάννενα, 1996 κ.α.) και έχει πάρει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις (Art Athina, 1996 • Στο δάσκαλό μου *Γιώργο Μαυροϊδη*, Σπίτι της Κύπρου, 1997 κ.α.). Έργα της βρίσκονται στις Π.Δ. Ιωαννίνων, Καλαμάτας, στο Μουσείο Βορρέ, στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, στην Εταιρεία Ηπειρωτικών Μελετών και στην ΕΤΒΑ. Από το 1989

